M. J. Arlidge
Steph Broadribbová

KRIMI

SHLEDÁNÍ

Přísahala, že se nikdy nevrátí.
Teď lituje, že to nedodržela.

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

M. J. Arlidge
Steph Broadribbová

SHLEDÁNÍ

Přeložil Petr Bokůvka

Copyright © M. J. Arlidge 2024
Copyright © Steph Broadribb 2024
First published in Great Britain in 2024 by Orion Fiction,
an imprint of The Orion Publishing Group Ltd.
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Petr Bokůvka, 2025
Cover photo © Depositphotos / LindaHarms

ISBN 978-80-271-5640-5

PROLOG

ČTVRTEK, 9. ČERVNA 1994

Nejvyšší čas jít.

Jennie Whitmoreová si přitahuje batoh položený na vybledlém přehozu postele. Na co zapomene, pro to už se nikdy nevrátí. Spodní prádlo, trička, legíny. To je základ. A pak absolutní nezbytnosti jako mikina Nirvany, seprané džíny, sametové šaty, červené conversky, make-up a kosmetika. Už jen poslední věc.

Z nočního stolku bere svůj největší poklad. Zrcadlovka Nikon je možná z druhé ruky, tělo je tu a tam otlučené, ale je to poslední dárek k narozeninám, který dostala od táty, než umřel. Tu doma rozhodně nenechá. Opatrně dává fotoaparát do pouzdra a to ukládá úplně nahoru do batohu. Vychází to těsně, ale šňůrku ještě stáhne a batoh zavře.

Jeden pohled na hodinky říká, že je skoro deset. Jestli to má stihnout, musí jít. Několik rychlých kroků ke knihovně, odkud bere *Vojnu a mír*. Ze všech rohů jsou oslí uši. Ještě než ji otevře, zavadí pohledem o pět přání k osmnáctinám na horní poličce. Kamarádky si vzpomněly, ale máma ne, i když to už jsou skoro dva týdny.

Tolstoj je uvnitř vydlabaný jako knížky, ve kterých se pašují zakázané věci do vězení. V tomto případě měla tato vychytávka

odradit mámu od hledání peněz na chlast. Rulička peněz představuje skoro tři sta liber, úspory z brigád po škole přesně pro tento účel. Jennie bere peníze z úkrytu a cpe si je do batohu.

Srdce jí buší až v krku, když si zavazuje martensky, obléká džínovou bundu a přehazuje batoh přes jedno rameno. U dveří se otáčí a věnuje poslední pohled dětskému pokoji. A Kurtu Cobainovi, Madonně a kapele Soundgarden na zdi za postelí. Jejich image a vyzývavé pohledy jako by jí dodávaly odvahu vypadnout a začít jinde a jinak. Pryč z tohoto pekla. Nikdy to ani nebyl domov, spíš klec bránící v rozletu.

Jsem připravená. Je čas jít.

Jennie schází po schodech skoro po špičkách, aby na sebe neupozornila. Maureen Whitmoreová leží rozvalená na prosezené hnědé pohovce. Chrápe. Jednu ruku má položenou na břiše a pod ní skoro prázdnou lahev podřadně levného ginu. Druhá ruka jí visí bezvládně dolů, kde konečky prstů téměř hladí dvě lahve vodky. Prázdné.

Jennie se snaží, aby to, co se z mámy stalo, nebrala už tak vážně. A že veselá rodina, jíž byla součástí, zní skoro jako sci-fi z dávné minulosti. Novináři nazvali kdysi jejího tátu odvážným žurnalistou, autorem ikonických svědectví o hrůzách občanské války. Pro ni to ale byl táta, který si na její sedmé narozeniny navlékl klaunský kostým a žongloval pro děti a o nedělích dělal palačinky s čokoládou a cukrovým sypáním. A táta, který ji naučil při focení správnou kompozici. Nic neobvyklého, možná. Konflikt v Bosně měl spoustu obětí. Jenže když bomba roztrhala džíp, v němž s několika dalšími kolegy jel, rozmetala i Jenniin život.

Když Jennie kvapně přechází vstupní halu ke dveřím, kukačkové hodiny odbíjejí desátou. Jedno je jisté: ten dům, který je utopený v dekoru ze sedmdesátých let a vždycky byl cítit

zatuchlinou, jí chybět nebude. Nebude jí chybět ani každodenní strach, v jakém stavu najde mámu, až se vrátí ze školy a vejde do dveří. Ten pocit, že role rodiče a dítěte se tam nějak obrátily.

Přichází změna. Po dlouhém plánování a šetření utíká s nejlepší kamarádkou a spřízněnou duší Hannah. Jejich vysněným cílem je Londýn. Klasická situace dvou dívek z maloměsta ve velkoměstě. Berou život do svých rukou a jedou si plnit sny. Dnešek je první den zbytku jejich života.

Všechen ten adrenalin se projevuje na divokém tlukotu srdce, jaké snad Jennie dosud nezažila. *Ono se to vážně děje?*

Nádech, výdech.

„Sbohem, mami," zašeptá Jennie spíš pro sebe.

Pak tiše vyklouzne hlavními dveřmi a stejně tiše je za sebou i zavře.

Lije. Jennie jde se skloněnou hlavou boční ulicí směrem k hlavní třídě. Je šero a kaluže nejsou dobře vidět, protože pouliční lampy jsou tu daleko od sebe a nemá se v nich co odrážet. Jennie před kapkami přivírá oči a snaží se držet dál od krajnice, kde projíždějící auta rozstřikují kaluže. Bunda není nepromokavá a vodu má všude ve vlasech. K čertu s tím. Co je trocha nepohodlí na cestě, když je cílem Londýn.

Je pět minut po desáté. Obvykle jí cesta trvá půl hodiny, ale dnes to musí stihnout za dvacet minut. Noční autobus jede ve 22.40, ona ale slíbila, že tam bude s předstihem.

Na hlavní ulici vedoucí do centra Jennie zrychlí. Prší stále víc a k tomu se přidávají hromy. V jednu chvíli udeří nad kopcem za městem blesk, který na zlomek sekundy odhalí třicetimetrový kříž z vápence ve svahu.

Proto *White Cross*.

Ani počasí nemůže Jennie odradit. Když prochází kolem hospody Cross Keys, slyší zevnitř smích štamgastů. Jako teď už bývalá brigádnice v kuchyni Jennie ví, že v tuto dobu dávají v televizi fotbal. Nebo možná box. Každý večer je to jiné. Smích a fandění střídá cinkot půllitrů.

O chvíli později za sebou slyší obdivné pískání. „Kam ten spěch, zlato?“ zaslechne přiopilého hosta v okně hospody.

V tu chvíli to má na zastávku už jen pár kroků. V dřevěném přístřešku se snaží oklepat, co se dá. Už jen čekat a vyhlížet.

Domluvený čas setkání uplyne, ale Hannah nikde. Jennie je stále ještě v klidu, Hannah s hodinami nikdy zrovna nekamarádila. Pár minut nic neznamená.

Jenže s každou další minutou je Jennie stále neklidnější.

Tak snad nakonec přijde.

Liják se promění v přívalový déšť se vším všudy. Jennie už se dívá na hodinky dvakrát za minutu, jako by to snad mohlo pomoct. Nervozitu střídá podrážděnost.

Tak kde sakra je? Řekla, že tu bude. Kdyby jen řekla – slíbila to.

Uplyne pět minut. A dalších pět.

Další salva řevu z hospody musí znamenat další gól.

Blíží se světla nočního autobusu. Jennie nervózním pohledem zjišťuje, že ani po jednom z chodníků se Hannah neblíží.

Stalo se něco? Má snad Hannah zaracha? Přihodilo se jí něco cestou sem? Bože, ať je v pořádku.

Autobusu zbývá padesát metrů. A už jen dvacet.

Jennie se začíná zvedat žaludek.

Nemůžu se vrátit domů. Neexistuje. Ale nemůžu odjet bez Hannah, daly jsme si slib. Navždy spolu.

Je čas se rozhodnout. Jennie vystupuje z přístřešku a dává řidiči znamení.

Je naděje, že Hannah už nastoupila dřív, aby nezmokla.

Dveře se otevírají a Jennie nastupuje. Rychlým pohledem zjišťuje to, čeho se bála: společensky unavený pár opřený jeden o druhého, zamračená žena ve středních letech se psem na klíně a dvojice mužů, která už pamatuje lepší časy. Hannah nikde.

Zatraceně, tohle je celé špatně.

„Jedete s námi, zlato?" ptá se mile vypadající řidič.

Jennie má znovu pocit, jako by se jí dělalo špatně. „Víte… měla jsem jet s kamarádkou, ale není tady ani na zastávce."

„To mě mrzí," říká řidič laskavě, ale rozhodně. „Musím se držet jízdního řádu, čekat nemůžu."

Mám jet, nebo zkusit počkat? Nemůžu přece vyrazit bez ní. Mělo to být naše *dobrodružství.*

„No…" hlesne jen Jennie a pozpátku couvá ze dveří zpět na nástupiště.

Proč tu není? Kde vězí, když to slíbila?

Autobus odjíždí a Jennie tam stojí na zastávce zmáčená deštěm.

Sama.

DEN PRVNÍ

KAPITOLA 1

Tohle je ale blbost.

Cesta lesem na vrchol White Cross Hill je nepohodlně příkrá. Jennie zakopne o kořen stromu a proklíná své rozhodnutí se sem vůbec vydat. Už je skoro tma. Na obzoru zbývají poslední proužky soumraku a svítilna na mobilu se sice snaží, ale víc ve smíšeném lese nezmůže. Stromy v šeru připomínají děsivé pavouky.

Když Jennie pod nohou zapraská suchá větvička, skoro poskočí leknutím.

Neblázni, je to jen klacek.

Ještě před třiceti lety by tudy šla poslepu skoro bez problémů. Chodila sem fotit a na samém vrcholku kopce u třicetimetrového vápencového kříže se často scházely „děti" z White Cross Academy. Těžko uvěřit, vrtí Jennie v duchu hlavou, že třicet let pořádně nevzala foťák do ruky a stejně dlouho nebyla na pořádné party.

Vrcholek se blíží a s každým krokem Jennie jasněji rozpoznává hudbu. „Ordinary World" od Duran Duran. Na chvíli se zastavuje, aby si odhrnula vlasy z čela a uhladila tričko v pase. Když už jde na slezinu, ať vypadá aspoň trochu k světu, jako by na tom snad záleželo.

Na les navazuje holý vrcholek kopce a na něm je skupina siluet tak hlasitá, že plaší ptáky v korunách stromů. Jennie se na

chvíli obrátí žaludek a ve stejnou chvíli ji napadne, jestli by se neměla obrátit i ona. K odchodu.

Společenské akce nesnáší. Co to bylo za nápad kývnout na tuhle?

Nostalgie, zrada, lítost.

Když si poprvé všimla příspěvku ve facebookové skupině „Maturitní ročník 1994“ od Lottie Varneyové, přešla jej. Ani v nejmenším nestála o cestu v čase. Někde vzadu v hlavě jí ale zůstala informace o plánované demolici její staré školy, na jejímž místě má vyrůst nový apartmánový komplex. Co na tom, že tam chodila jen rok.

K příspěvku se vrátila po dvou dnech. Šlo o pozvání na „slezinu“ na místo, kam se chodilo tehdy. A Jennie potvrdila účast.

Teď toho pochopitelně lituje.

Na vrcholku kopce je rovina a Jennie se může konečně rozhlédnout po přítomných. Vypadá to lépe zorganizované, než čekala. Celou akci lemují louče zapíchané v zemi v pravidelných rozestupech. Různě po zemi jsou roztažené deky a pohozené polštáře. Dva stoly představují bar s lahvemi usazenými ve velkých kbelících s ledem.

Akce je v plném proudu, většina lidí už má co pít a s kým mluvit. Jennie cítí trávu a slyší otravný smích Lorraine Chesterové, ve své době hlavy výběrové partičky dívek.

Tohle rozhodně byla blbost.

Přestoupit na jinou školu v posledním ročníku nebylo snadné. Z obyčejné střední školy v Birminghamu na školu, která měla v názvu slovo *Academy*. Vzdušnou čarou možná jen sto kilometrů, ale atmosférou jako ze Země na Venuši. A také že ano: Lorraine Chesterová a její nejbližší nohsledky se k Jennie chovaly, jako by byla mimozemšťan. Přízvukem i oblečením. A když se

Jennie rozhodla nevšímat si jejich slovních narážek, přidaly fyzické šikanování.

Nejraději by si vrazila facku. Proč by po všech těch letech měla chtít vidět lidi jako Lorraine znovu? Za třicet let je nepotkala, tak proč na tom něco měnit, a ještě navíc úmyslně?

Jennie už se otáčí k odchodu, a vtom…

„Jennie? Jennie Whitmoreová, jsi to ty?"

Stojí jako opařená. Ten hlas je návratem do minulosti a něčím naprosto neznámým současně. Otáčí hlavu. Z davu osvětleného loučemi k ní míří Lottie Varneyová. Přirozeně vypadá starší, než když se viděly naposledy. Což už pár let bude. Blond vlasy má vyžehlené, s pěšinkou uprostřed. Nic nepřipomíná trvalou ze třeťáku. Pořád je drobná, s baletním držením těla. Má na sobě koktejlky od Diora a lodičky na vysokém podpatku. Je záhadou, jak se sem nahoru v něčem takovém vyškrábala.

„Ahoj."

„Božíčku, jsi to ty!" volá Lottie a přitahuje Jennie k sobě do teatrálního objetí. „Jsem ráda, žes mohla přijít, neviděly jsme se celou věčnost."

Jennie neví, kam s očima a co říct někomu, koho tak dlouho neviděla. Na tohle neexistuje etiketa, navíc s ohledem na minulost. „No já…"

„Pojď se napít," přerušuje její myšlenky Lottie a táhne ji na loučemi osvětlenou plochu. „Zajímají mě novinky. Jak se máš, co děláš…"

Odpor je marný, dochází Jennie. Plán zní jasně. Jeden drink a pryč odtud. Duran Duran mezitím vystřídala poněkud tanečnější Corona s „Rhytm of the Night". Jennie musí uznat, že změna repertoáru se projevuje i na její náladě. Poznává pár známých tváří. Johnny Mackenzie býval hvězda školního fotbalového

týmu. Pořád mu to sekne, šedinám navzdory. Polly Bisleyová vypadá pořád stejně. Tenkrát excelovala v matematice. A dvojčata Carl a Daisy Winklemanovi se vydala na sraz ve stejném oblečení.

„Tak na čem ujíždíš?“ rozmáchne se Lottie rukama u baru.

Jennie zkoumá obsah kyblíků s ledem. Vodka, ochucená piva, hotové koktejly v lahvích a k tomu plechovky s nealko pivem. Nic moc výběr, napadá Jennie. Žádné limonády a ona na alkohol nikdy zrovna nebyla, takže…

„Nezavděčíš se,“ zasměje se Lottie. „Člověk by čekal, že hosté ocení návrat do mládí i výběrem pití.“

Jennie se zmůže jen na kývnutí. Vedle energií sršící Lottie a jejího oslnivého úsměvu si připadá skoro nepatřičně. Jestli má tuhle akci přežít, bude potřebovat pomoc. Nejbližší lahev z nejbližšího kbelíku.

„Smirnoff, vždycky dobrá volba,“ zakření se Lottie a sahá po další lahvi pro sebe. Když si pak předají otvírák a mohou se napít, Lottie cinkne svojí lahví o Jenniinu. „Na setkání přátel po letech.“

„Na přátele,“ hlesne Jennie s vynuceným úsměvem.

„Tak a teď povídej, co s tebou celé ty roky bylo?“ vyzvídá Lottie. „Věděla jsi, že jsem se vdala za Nathana? Poznali jsme se už během seznamovacího týdne na univerzitě. Hned jsem věděla, že je ten pravý. Je zlatíčko. A super úspěšný ve své práci. Lidi si můžou myslet o bankéřích svoje, ale má to svoje výhody a ta kvalita života za ty kecy taky stojí.“

Jennie se zmůže jen na přikývnutí. I kdyby chtěla přispět něčím svým, v konverzaci na toto téma by neměla šanci. Může jen usrkávat smirnoff a udržovat dekorum. Chvilkové vysvobození přichází pouze ve chvíli, kdy si jde pro další lahev.

„Bydlíme v Upper Heydonu," pokračuje neúnavně Lottie, když se Jennie vrací. „Je to šest kilometrů odtud, ale do školy Stockley House mnohem snazší cesta. Naše nejstarší Octavia tam chodí od loňského podzimu. Anthony a Katelyn tam mají skoro jisté místo. Jsou tam vstupní testy, ale prý to bude jen formalita."

„To zní skvěle," snaží se Jennie o zdvořilostní konverzaci. Při dalším doušku z lahve se po očku rozhlíží, koho ještě poznává. Doufá, ale zároveň se děsí scénáře, že přijde i Hannah. Že ji zpráva o srazu vyláká zpět do White Cross. A Jennie se po těch letech dozví, proč tehdy čekala v dešti na autobusové zastávce sama.

Lottie si jejího opadajícího zájmu nevšímá a dále neúnavně mluví o sobě. „A máme poníky. Ty má dneska kdekdo, no ne? Nic extra. Octavia je ale nadšená jezdkyně. Podle trenérky je skutečný talent. Je důležité podporovat děti v tom, pro co se nadchly, nemyslíš?"

Jennie děti nemá a nikdy je mít nechtěla, takže na to nedokáže odpovědět. Máma ji nikdy v ničem nepodporovala, takže...

„Podívej, to je Elliott!" vykřikne Lottie a začne divoce mávat. „Tady, Elliotte!"

Elliott Naylor si to k nim míří z opačné strany loučemi osvětleného prostoru. I jeho Jennie roky neviděla. Až na vrásky kolem očí a stopy šedin v černých vlasech vypadá stejně. Jennie oceňuje, že na akci zvolil na rozdíl od Lottie ležérnější styl. Tmavé džíny, tričko Superdry a conversky hodně připomínají jeho tehdejší styl. Hlavní změnou jsou stylové brýle s obroučkami od Gucciho místo tehdy oblíbených kulatých lenonek.

„No ahoj," zdraví Lottie a věnuje jí letmé polibky z obou stran a pak se otočí na Jennie se šibalským úsměvem. „Jennie Whitmoreová? No páni, rád tě vidím," řekne tónem, jako by byl upřímně překvapený, že dorazila.

„Taky tě ráda vidím." Jennie na sobě cítí, jak rudne v obličeji. Jako vždy před Elliottem, i když ví, že je gay.

„Dáš si ještě?" ukáže Elliott na lahev v její ruce.

„Určitě," vyhrkne Jennie. Cokoliv, co zředí tuhle trapnou atmosféru.

„Dobrý nápad," přidává se rychle Lottie. „Díky, drahý," dodává s rukou jemně svírající Elliottovo předloktí. A zatímco ten míří k baru pro objednávku, Jennie se podaří ze sebe vypravit zdvořilostní otázku, aby řeč nestála.

„Účast je víc než slušná. To jsi s tolika lidmi ze školy v kontaktu?"

Lottie se jen samolibě usměje. Kompliment jí evidentně zahrál na tu správnou strunu. „Jen přes tu skupinu na Facebooku. Jednou za čas se vidím pouze s Robem a právě Elliottem."

Rob Marwood. Další člen užší party. Na škole si užil svoje, protože ho rodiče tlačili do maximálního studijního výkonu. Bez ohledu na předmět. Dokázal být vtipný, ale také náladový a exot. Miloval film *Hráči se smrtí* a nosil šedý kabát, jaký v tom filmu nosil Kiefer Sutherland. I v parném létě. A když partě řekl, že se hlásí na medicínu, Jennie by se bývala vsadila, že se tak rozhodl právě na základě tohoto filmu.

„A Rob dorazí?" ptá se Jennie, i když ji mnohem víc zajímá, jestli přijde Hannah. Mohla by to vědět jedině Lottie, jestli na ni má kontakt.

„Ne," vrtí Lottie hlavou. „Je zase na nějaké luxusní dovolené. Pořád létá do nějaké exotiky. To je asi jedna z výhod, když jsi slavný anesteziolog."

Elliott se mezitím vrací s lahvemi a podává Jennie a Lottie ty jejich. „Je řeč o Robovi?"

„Jak jinak," směje se Lottie. „A o tom, jak těžké je utrácet peníze, když jich máš moc."

„Já si nestěžuju," krčí rameny Elliott, „ale peníze nejsou všechno. No ne, Jennie?"

Jenže Jennie sotva stihne otevřít ústa.

„Říká člověk," halasí místo ní Lottie, „který právě dokončil renovaci staré kaple na bydlení. Tuhle jsem jela kolem. To muselo stát ranec."

„Ranec to nebyl, ale zadarmo to taky nebylo," odvětí Elliott zdánlivě stydlivě. „Šlo nám o maximální respekt ke geniu loci. Je to sice náš domov, ale chtěli jsme, aby to v okolí nepůsobilo rušivě."

„Kde přesně to je?" ptá se Jennie mezi doušky.

„Ve Whitchurchi," vysvětluje Elliott. „Nádraží je odtamtud pár minut, takže na dojíždění skvělé. Můj partner Luke pracuje z domu, takže může bydlet kdekoliv."

„Hezké," hlesne Jennie. Whitchurch je malé město jen asi dvaadvacet kilometrů od White Cross. Jedna z nejžádanějších, ale také nejdražších lokalit v okolí.

„Jak se má drobek?" pokračuje Lottie. „Už to je pár týdnů, ne?"

„Měsíc a něco," zašklebí se Elliott. „Jsme nadšení, ale nervózní. Je toho tolik, to bych nečekal. Kdykoliv se vrátím domů, najdu tam spoustu dalších věcí, co Luke mezitím objednal."

„To gratuluju," říká Jennie. Elliott bude skvělý táta, to je jí jasné. „Moc vám to přeju."

„Dík, vážím si toho," usměje se Elliott a chvíli se jí dívá do očí, jako to vždycky dělával. Pak ještě vezme Jennie za ruku a jemně ji stiskne. „Vážně jsem rád, že tě vidím."

„To jo," přidá se trochu nečekaně Lottie, které ta poznámka

ani nebyla určena. „Je to už tak dlouho. Co nového vlastně u tebe? Jako bys hned po zkouškách zmizela."

Jennie si to pamatuje trochu jinak, ale v tuto chvíli nedokáže vůči téhle trapné poznámce protestovat jinak než sklopením očí. Když Hannah zmizela, ona a Lottie přece začaly vyrábět, tisknout a rozvěšovat plakáty s velkým nápisem „Neviděli jste ji?". Ty pak byly všude – ve výkladních skříních, na veřejných nástěnkách a sloupech. Dokonce pár týdnů roznášely i letáky do domovních schránek. Marně.

A když se pak za pár dalších týdnů policii přihlásil svědek, který viděl Hannah na nádraží, policie to prostě šmahem uzavřela jako případ problematické puberťačky, co utekla z domu, takže rozhodně nebude nikde v nejbližším okolí.

Jennie to zlomilo srdce. Do té doby byla přesvědčena, že Hannah někdo unesl a skutečně byla na cestě na autobusovou zastávku, jak byly domluvené. Nikdy by přece bez rozloučení neodešla. Nikdy. A když se objevil ten svědek, Jenniin svět se obrátil vzhůru nohama. Znamenalo to, že Hannah se přece jen rozhodla zařídit se po svém a odejít sama. Nemyslitelné.

Zbytek léta proběhl ve znamení truchlení a izolace. Jennie skoro nevylezla z postele a celý den jí v pokoji hrálo *Black Album* od Metallicy. Ani by nespočítala, kolikrát po sobě slyšela „Nothing Else Matters". Když se konečně rozhodla vyjít mezi lidi, Lottie a ostatní už se stihli odcizit. Měli plány se studiem na univerzitách a navázali nové vztahy, které vytlačily přátelství s Jennie, nebo je aspoň odsunuly na tu nejzadnější kolej. Jako by jediným důvodem, proč jejich parta držela pohromadě, byla Hannah. Není Hannah, není přátelství.

Jennie chvíli trvá, než jí dojde, že Lottie čeká na odpověď. „Vždycky jsem tu byla, nikam jsem nezmizela."

Nikdo na to nemá co říct. Lottie se jen nuceně usměje. Elliott se tváří soucitně, ale mlčí, a Jennie si hraje s etiketou na lahvi. Kolem nich ale živé hovory pokračují, a když dozní Stiltskin s písní „Inside“, zazní první tóny „Two Princes“ od Spin Doctors. Jennie má najednou knedlík v krku – Hannah tu píseň milovala.

„Ozvala se ti?“ Lottie konečně ukončuje trapnou pauzu.

„Ani jednou. Co tobě?“

„Osobně ne. Ale ve skupině našeho maturitního ročníku na Facebooku bylo hodně zpráv. Včetně té rozmazané fotky údajně z Ibizy.“

Jennie se snaží nepůsobit zklamaně. Takže Lottie neví nic stejně jako ona. Ví jen o těch údajných tipech a viděla i onu pochybnou fotku. Nedalo se z ní skoro nic poznat kromě toho, že ta dívka měla stejnou barvu vlasů jako Hannah.

„Chybí mi,“ hlesne Lottie. „Byla to moje nejlepší kamarádka, a i když teď vedu skvělý život, je divné, že není jeho součástí.“

„No jo.“

Taky mi chybí.

Lottie vždycky ráda rozhlašovala, že to ona byla s Hannah nejlepší kamarádka. Jennie to tak nikdy nepřipadalo.

„Donesl jsem další,“ zahlásí Elliott, který se právě vrátil se třemi novými lahvemi. Jennie si ani nevšimla, že byl pryč, ale vděčně si jednu bere. Na jeden doušek zvládne polovinu. Je jí jasné, že pije moc a rychle, ale je jí to jedno. Musí nějak utlumit tu bolest, kterou v ní celý ten rozhovor po všech těch letech zase vyvolal. A playlist tohoto setkání to vážně neusnadňuje. „The Most Beautiful Girl in the World“ od Prince jí vždycky připomene Hannah. Kdo tu hudbu vybíral?

„Jak se máš ty?“ snaží se Elliott změnit téma. Jennie je za to vděčná, i když mluvení o sobě nesnáší.

„V pětadevadesátém jsem se dala k policii a o pár let později jsem udělala zkoušky na detektiva. Teď už jsem detektiv inspektor a vedu oddělení pro zvláště závažné trestné činy tady ve White Cross."

„Tak detektiv, to je úžasný," říká Elliott. „Dobrá práce."

„To rozhodně," přidává se Lottie. „A co rodina? Manžel, děti…"

Lottie si musí počkat na odpověď, než se Jennie znovu pořádně napije. „Na to nemám čas, moje práce je moje rodina."

Lottie se zatváří soucitně jako snad každý rodič, když se dozví, že Jennie děti nemá. Ale jako by vycítila, že tohle téma nemá pokračování. „Když jsme u ubíhajícího času, zítra začíná ta demolice. Doufala jsem, že společnost pro architekturu ji tou peticí zastaví, ale městské radě to bylo ve finále jedno."

„Je to barabizna," namítne Elliott. „Není tam co zachraňovat."

„Něco se snad dělat dalo," reaguje Lottie o poznání vyšším hlasem. „Škola je stará víc než sto let. Měla by se rekonstruovat, ne srovnávat se zemí."

Elliott jen pokrčí rameny. „Je to past na lidi a ten pozemek má cenu zlata."

Jennie musí souhlasit, ale do tohoto tématu nezasahuje. Budova školy stojí příliš blízko úpatí kopce, než aby byla z tohoto místa vidět. Na rozdíl od světel jiných domů ve městě, která se mihotají na protějším svahu údolí.

„Je to konec jedné éry," zahlásí Lottie tragickým hlasem. „Asi se tam půjdu podívat. Je důležité být svědkem událostí, i když s nimi nesouhlasíme."

Cesta domů na kole je krušná. Jennie dělá, co může, aby udržela přímý směr. Už nespočítá, kolik lahví vypila, nicméně s každou

další prázdnou jí bylo stále víc jedno, že ztratila kontakt s přáteli ze školy a celé setkání bylo tak nějak divné. Dokonce zvládla neutéct, když se na chvíli do rozhovoru zapojila Lorraine Chesterová. Chovala se hezky a pozdravila se s ní jako se starou kamarádkou. Jako by nikdy se svojí partičkou věrných nešikanovaly tu trapku z Birminghamu, co má doma trapnou mámu.

Při odemykání vstupních dveří, na které potřebuje aspoň tři pokusy, Jennie přemýšlí, jestli ještě v dohledné době o Elliottovi a Lottie uslyší. To, že se loučili objetím a výměnou telefonních čísel, možná něco znamená, ale možná také ne.

Jennie se vyškrábe přes vstupní schůdek a kolo opře o zeď. Když se za dveřmi shýbne pro poštu na zemi, celá hala jako by se s ní zatočila a stejně tak s jejím žaludkem. Vzorované tapety ze sedmdesátých let tomu nijak nepomáhají. Jennie se musí opřít jednou rukou o zeď a přemýšlí, jestli obsah žaludku ještě chvíli vydrží, kde je.

Po chvíli zvládne dojít do kuchyně, vypít sklenici vody a nalít si druhou. S tou pak míří do obývacího pokoje, hromádku pošty pod paží. Pár složenek ještě na mámu, dopis od advokáta řešícího dědické řízení a potvrzení realitky o vrácení kauce, kterou měla složenou u bytu, kde ještě před měsícem bydlela.

Jennie se rozhlédne kolem. Od chvíle, kdy to máma v třiadevadesátém koupila, se tu nic nezměnilo. A jestli změnilo, tak *zchátralo*. Žádné opravy ani renovace. Jedinými moderními věcmi jsou snad jen notebook a tiskárna a i těm už hezkých pár let bude. Když máma před sedmi měsíci umřela, Jennie byla skálopevně rozhodnutá se do domu nevrátit. Jenže majitel bytu jí zvýšil nájem, a tak nemělo smysl nechat si prázdný dům a dál pronajímat byt. Když se vracela, dala si závazek, že to tu ve chvílích volna postupně vyklidí.

Za pět týdnů jen stihla dát do krabice máminy osobní věci a postupně vyhazovat do tříděného odpadu hory a hory časopisů, které tu máma deset let shromažďovala. Bude potřebovat kontejner nebo vyloženě profesionální vyklízecí firmu. Tohle asi sama nezvládne.

Když kukačky z kuchyně zahlásí půlnoc, Jennie se může jen otřást odporem. O víkendu ta věc končí v charitním obchodě. Jennie odkládá poštu, dopíjí vodu a snaží se nemyslet na to, v jakém stavu se ráno probudí. Dobře ví, proč obvykle nepije.

Než usne, ještě chvíli posedí ve skoro ničivém tichu trosek mámina života. Elliott a Lottie mají rodiny a krásné domy. A ona skončila takhle?

DEN DRUHÝ

KAPITOLA 2

Bušení srdce není to nejlepší probuzení. Telefon vedle postele v tu chvíli zní jako siréna. Jennie po něm sáhne ve snaze umlčet budík a chvíli jí trvá, než zjistí, že je to příchozí hovor.

Přes sotva otevřené oči na displeji čte: *Zuri Otueomeová*.

Je sotva sedm hodin a Jennie není ve stavu vstávat a jít cokoliv dělat.

„Brý ráno."

„Soudě podle tónu hlasu asi moc dobré nebude," zavtipkuje vždy veselá Zuri na opačném konci. „Nerada tě budím, šéfko, ale máme tělo."

Jennie rychle vyhodnocuje stav toho vlastního: hlava jí třeští a v krku jako by měla smirkový papír. „Kde?"

„White Cross Academy. Starý kampus, ne nový," vysvětluje Zuri. „Na Chalkton Road."

„Tělo ve škole?" vyhrkne Jennie a hlas jí přeskočí. Snaží se na posteli posadit a až v tu chvíli jí dochází, proč ji bolí celé tělo. Tak to dopadne, když člověk usne na gauči v obývacím pokoji. „Víme podrobnosti?" zeptá se ještě, přestože má tisíc jiných otázek.

„Nic moc. Snad jen to, že tělo objevila demoliční četa, která areál na zbourání připravuje. Podle prvotního popisu tam bylo hodně dlouho. Takže přerušili práce a čeká se na nás. Potkáme se tam?"

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Shledání*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.